

Drunk enough to say I love you?

(*Prou begut per dir que «t'estimo?»*)

Autor: Caryl Churchill

Editorial: Nick Hern Books - Royal Court Theatre

Personatges: Sam i Jack

Any: 2006 - **Idioma:** anglès

Sinopsi original: Jack faria qualsevol cosa per Sam. Sam faria qualsevol cosa.

Comentari: Si tenim en compte només el títol, podríem pensar que es tracta d'una versió anglesa de *T'estimo si he begut*, d'Empar Moliner, o d'un text molt similar.

Si tenim en compte que es tracta d'una comèdia i que ens parla d'un parell de gais desesperats que discuteixen sobre la seva relació sentimental, podríem pensar que som davant d'una nova adaptació de *La gàbia de les boges*, de Jean Poiret, o d'un text molt semblant.

Però no. *Drunk enough to say I love you?* és la darrera obra de Caryl Churchill i, malgrat la seva aparença, respecta escrupolosament l'experimentació, el compromís i el risc que ha caracteritzat la carrera d'aquesta dramaturga excepcional.

Churchill ha utilitzat la metàfora d'un parell d'homes que parlen sobre el seu amor per denunciar la submissió d'Anglaterra als Estats Units, especialment pel que fa a la seva política exterior. Pràcticament tots els àmbits artístics i intel·lectuals del Regne Unit van reaccionar davant aquesta actitud sorprenent del seu primer ministre, des de Harold Pinter en el seu rigorós discurs

d'acceptació del Nobel fins al sarcasme de George Michael en el videoclip animat de «Shoot the dog». Els mitjans de comunicació i els humoristes britànics han tret molt de suc al vassallatge excessiu de Tony Blair respecte a George Bush i han utilitzat el recurs d'una història d'amor entre tots dos per burlar-se'n, però Churchill es vol allunyar de tots ells per ser molt més contundent i oferir-nos una obra d'un valor teatral indiscutible.

Els protagonistes de l'obra són Sam (per l'Oncle Sam) i Jack (per la bandera del Regne Unit, coneguda com a Union Jack). El text no dona cap acotació d'espai o d'acció i mereix un director creatiu que estigui disposat a jugar amb els dobles sentits que serveixen els diàlegs i totes les dades demencials exposades pels protagonistes. La majoria de rèpliques formen part d'un relat a dues veus de les brutalitats exercides pels Estats Units arreu del món i a les quals Anglaterra ha donat suport. Un discurs que resulta una constant pluja de denúncies tan reveladores com les que Churchill ja va utilitzar per a fer crítica social i política a *This is a chair* (Això és una cadira), la seva anterior estrena al Royal Court Theatre, novament jugant amb la distància crítica que pugui prendre l'espectador.

Drunk enough to say I love you? és una comèdia negra, veritablement arriscada i difícil, que està escrita en un llenguatge gens complaent: fragmentat, monòton, sovint críptic... Amb la seva forma, les frases curtes del text descriuen l'absurditat dels actes que relaten. Som davant d'una nova obra interessant de la sempre impecable Caryl Churchill, que mereixeria representar-se al nostre estat, però afegint a l'escenari una cabra vestida amb la bandera espanyola, en homenatge a la intervenció de José María Aznar en l'esperpèntica triada de les Açores.

Esteve Soler